

Mesaj 1

Etapa pe municipiu

Când am ajuns, unchiul K., întors de pe la treburile lui, terminase de cînat și dăduse fuga și până la baia publică. Am stat la taclale pe îndelete, vreo oră, în fața lămpii. Doar stropii de ploaie ce picurau pe frunzele mari de *aralia*, mîngîind parcă obloanele, aminteau de vremea apăsătoare de afară. Când ceasul de pe stîlpul interior al încăperii a bătut ora șapte, unchiul K. s-a oprit în mijlocul propoziției și a ciulit urechile ca să asculte ploaia.

— Plouă, nu glumă.

— Cum ajunge acasă mătușa K.?

— Stai liniștit, i-am comandat o ricșă.

Apoi, a luat o gură de ceai și a zis pe un ton cât se poate de serios:

— Hai să-ți spun povestea lui Ofumi despre care m-ai întrebat cândva. Noaptea asta e tocmai bună pentru istorioare cu stafii. Ești fricos de felul tău?

Adevărul e că mă temeam de fantome. Cu toate astea, îmi plăcea încă de mic să ascult, cu urechile-pîlnie și trupul încordat, tot felul de povești macabre. Așadar, când unchiul K. a adus pe neașteptate vorba de Ofumi, a cărei întîmplare ardeam de ne răbdare s-o află, ochii au început să-mi sclipescă de curiozitate. Mi-am bombat pieptul și i-am înfruntat privirile de parcă nicio fantomă nu mă putea speria atîta vreme cât încăperea era luminată. Cred că atitudinea mea de copil curajos i s-a părut cam caraghioasă, pentru că a tăcut câteva clipe și apoi a zis mustăcînd:

— Fie! Am să-ți spun povestea, dar să nu te-aud apoi că vrei să rămâi la mine peste noapte pentru că ți-e frică să te-ntorci acasă.

Avertizându-mă astfel și încruntându-se un pic, unchiul K. a început să depene, liniștit, istoria lui Ofumi.